

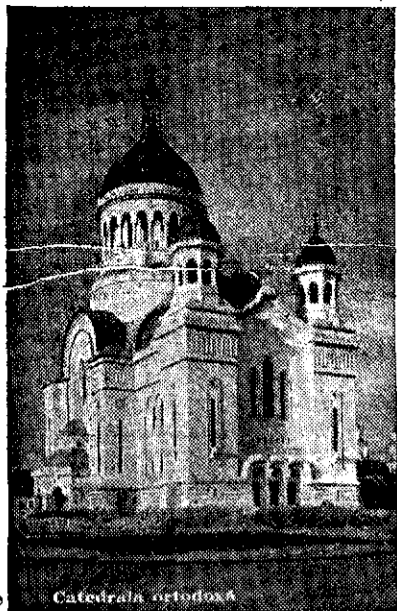
RENAȘTEREA

ORGAN NAȚIONAL-BISERICESC SAPTAMANAL

Abonamentul anual: 500 Lei

Redactor: Pr. T. CIURUȘ

Redacția și Administrația
ALBA-IULIA, Str. Avram Iancu 3

Catedrala ortodoxă

Adunările Eparhiale

Nu cu puțină sguđuire sufletească am citit dările de seamă, despre felul cu Adunările Eparhiale au înțeles și acum să-și aducă contribuția lor la sporirea vieții duhovnicești a neamului nostru. Pretutindeni s'a observat, cum Biserica caută prin slujirea sa pământească și cetățenească să devină din nou: **Biserica Nației.**

Această îndreptățită râvnă a Bisericii se justifică în însăși firea ei, căci nu există alt așezământ în care sufletul neamului să se identifice, decât în ortodoxia strămoșească. Universală în credință și națională în mijloacele de a intrupa credința, Biserica ortodoxă n'a siluit natura neamului nostru ci a desăvârșit-o știind, că neamul e o unitate socială naturală.

Principiul dela care pleacă ortodoxia în lucrarea ei sfântitoare a oamenilor, este unitatea națională legată prin același sânge, ideal, limbă și datini, toate elemente comune ce constituiesc firea etnică. Peste toate aceste elemente, ea toarnă duhul ei de înnoirea vieții întru Hristos Iisus, fără să le stingherească ci dimpotrivă le ajută să se perfecționeze.

Din acest motiv Biserica ortodoxă nu s'a aflat în ceartă cu neamul și desăvârșita împreună lucrare în cursul istoriei, este mărturie vie a adevărului măr-

turisit. Perspectiva istorică ce scoate la suprafață faptele mari și netrecătoare a Bisericii strămoșești, arată puterea ei de spiritualizare a neamului și alipirea acestuia cu toată ființa sa de învățătura creștină.

În deplina conștiință a acestei tainici puteri Vlădicii noștri au clădit sufletul ortodox al neamului cu sprijinul tuturor factorilor pământești.

Mă gândesc în special la nemuritorul mitropolit Andrei Șaguna care, prin înalta înțelegere a puterii mântuitoare de suflet și strein, a chemat la lucrarea firească de desăvârșire a unității naționale: Biserica. Și cum Biserica ortodoxă se împletea atât de minunat cu nădejtile naționale, încât conlucrarea Ierarhului cu laicii nu era o concepție potrivnică nici spiritului genuin al creștinismului și nici firii poporului românesc a creat acele organizații bisericești numite Sinoade și centralizate în Congresul național bisericesc, a format Parlamentul românesc al Ardealului unde se apăra și mărturisia credința creștină deopotrivă cu naționalitatea.

Această trăire sănătoasă prin așezemintele părinților noștri, s'a transmis și'n fericita situație a statului întregit și toată organizația bisericească se razimă pe sprijinul larg al conlucrării armonice cu mirenii. Acest fapt nu ne poate acuza de

laicizare în senzul apusean, adică de separatism între biserică și stat. El consfințește tocmai desăvârșita potrivire de încreștinare a națiunii.

În lumina acestor considerații Adunările noastre Eparhiale alcătuite din clerici și mireni, sunt momente ce determină orientări noi în viața duhovnicească a Bisericii. Trecând peste obicinuite prilejuri de dări de seamă, cu caracter de cronică, ele se prezintă prin însăși componența lor — drept întruniri chemate să desăvârșească opera sfântitoare a Bisericii. Așa am văzut și acum acțiunile inițiate de Adunările Eparhiale din toată Țara.

Numai Adunarea Eparhială a Episcopiei noastre n'a putut nici de data aceasta, să-și justifice chemarea ei creștinească și românească. Cu câtă dragoste creștinească și cu ce căldură de neam, se dezbăteau în trecut de către tot ce aveam mai scump între fiii noștri, problemele importante ale vieții bise-

ricești și românești. Cupola înaltă, cuprindea sub boltă-i ocrotitoare, o întrunire stăpânită de idealul creștin.

De două ori glasul părintesc al iubitului nostru Arhieru, a chemat la sfat pe sfinții bisericii. Și împrejurările potrivnice, n'au dat răgazul cuvenit unei astfel de întruniri. Pentru aceasta, sguđuirea sufletească își află deplina înțelegere.

Poveștile bătrânești spun însă, că Făt Frumos la a treia încercare de-a birui pe smeu, reușia să câștige libertate pentru Ileana Cosinzeana. Este o presimțire isvorată din credința unui neam întreg, că și glasul P. S. Episcop Nicolae din Cluj, la o nouă chemare va primi răspunsul așteptat.

Dar împrejurarea potrivnică unei întruniri a Adunării Eparhiale, vine să consfințească și ceace alții ne neagă: **unitatea.** Convocată în ședință, ea așteaptă cuvântul de deschidere.

Un neam întreg așteaptă cu ea, să răspundă la datorie.

Pr. T. Ciuruș

Resfințirea bisericii Trei ierarhi din Cernăuți

Biserica Trei ierarhi din Cernăuți, care se află în incinta palatului mitropolitan, a fost pângărită în timpul ocupației rusești de hoardele bolșevice, care la un moment dat își făcuseră din ea cazarmă pentru soldați. De aceea a fost necesar ca biserica să fie reparată și resfințită.

Actul resfințirii s'a săvârșit Duminică, 3 Mai, în cadrul unei solemnități. Serviciul divin a fost oficiat de I. P. S. mitropolitul Tit al Bucovinei, înconjurat de un sobor de preoți, alcă-

tuit din: pr. cons. Puiu, pr. dr. I. Vască, pr. prof. univ. Cicerone Iordăchescu, pr. prof. univ. Vl. Prelipceanu, pr. prof. univ. O. Bucevschi și pr. prof. univ. V. Iordăchescu.

La sfârșitul serviciului divin I. P. S. S. mitropolitul Tit declară biserica „universitară” și o pune la dispoziția credincioșilor.

La solemnitate au luat parte aceleași persoane care au participat și la solemnitatea deschiderii Adunării eparhiale.

Evangelia

Ioan c. 7, sth. 37—53.

Viața omului se înfățișează sub două chipuri, diferite ca formă dar asemenea în mersul lor. Viața trupului cu legile aplicabile tuturor ființelor și viața sufletească cu specificul ei. Aceste două înfățișări omenesti se deosebesc în formă, dar puntea de trecere la asemănarea lor este totdeauna deschisă.

O boală însemnează zdruncinarea sănătății trupului și vindecarea nu poate veni, decât căutând doctoria potrivită. Tot astfel și în viața sufletească putem spune, că deseori ne lipsește sănătatea, adică acea liniște de gândire și lucrare ce ne face mulțumiți cu tot ce avem sau lucrăm, și însănătoșirea nu o putem afla decât numai primind doctoria trebuincioasă. Și nu orice doctorie, nu orice îndrumare sau sfătuire, decât aceea pe care lumea de două mil de ani a încercat-o, aflându-o de cea mai potrivită: adică învățătura lui Hristos.

„Celce crede întru mine, precum a zis Scriptura, râuri de apă vie vor curge din pânțele lui“. Se știe, că apa stâmpără setea, dar nu pentru totdeauna; învățătura lui Hristos la fel stâmpără setea sufletului după viața adevărată, liniștită, dreaptă și fericită, și încă pentru vecie.

Fiecare suflet este stăpânit de-o boală oarecare, adică nu-și află liniștea dorită. Și al meu și al tău, caută un loc, o stare oarecare, unde să se simtă mulțumit și fericit. Și în zădar căutăm această sănătate sufletească în altă parte, ea nu se poate afla decât în Hristos.

E deșertăciune a căuta bogățiile peritoare și a-ți pune nădejdea în ea. Deșertăciune e a nădăjdi fericire în ranguri înalte, sau a alerga după plăcerile trupului, ca mai târziu să te desgusti de amărăciunea lor. E deșertăciune a dori viață lungă

și a nu căuta ca ea să fie bună. Și deșertăciune e a te gândi numai la viața aceasta, nesocotind și uitând viața vecinică dincolo de mormânt.

Toate aceste năzuinți omenesti nu-și află rostul lor, decât numai dacă le privim prin lumina Duhului sfânt. Cine-și robește sufletul cu cele trecătoare, acela nu poate primi slobozenia Duhului sfânt.

Priviți pe omul robit de doriri pământești; gata a-și primejdi și viața pentru ajungerea dorințelor trecătoare, în care vedeți toată fericirea, și veți înțelege că slobozenie sufletească nu este la el. Poftele nesăbuite ce-l stăpânesc, îl opresc să dea răgaz sculpturilor sufletești ce câte odată se ridică în inima lui, pentru a sluji lui Dumnezeu, prin fapte creștinești. Pentru un astfel de om, învățătura lui Hristos este seacă și nu înțelege câtă slobozenie dă ea, când ne lăsăm stăpâniți de luminile ei.

Mântuitorul s'a înălțat la ceru și ne-a trimis în lume pe Duhul sfânt, ca acesta — cu darurile lui bogate — să ne aducă libertatea. „Duh este Dumnezeu și unde este Duhul lui Dumnezeu, acolo este slobozenie“.

Cine deci dorește ca viața lui să fie liberă de cătușile lumii acesteia, să creadă în Iisus și „râuri de apă vie vor curge din pânțele lui“. A primi deci această doctorie pentru mântuirea sufletească, nu înseamnă a părăsi grija pentru pâinea de toate zilele, ci a pecetui numai toate faptele și gândurile vieții acestela cu peceta darului Duhului sfânt.

Așadar deprindeți inima ta a dori totul, numai la căldura Duhului sfânt „care luminează și sfințește pe tot omul ce vine în lume“.

Pr. T. Ciuruș

Civilizație și cultură

E greu să se stabilească o graniță sigură și o definiție exactă a celor două cuvinte, legate de activitatea omului.

Totuși se pot stabili anumite lucruri destul de clare.

Gândirea umană se răsfrânge asupra a două domenii: asupra lumii din afară și asupra lumii interioare, cu alte cuvinte asupra naturii, în general și asupra minții și sufletului.

Tot ce este în legătură cu natura, cu mijloacele tehnice de ameliorare a vieții omenesti, de găsire a celor mai

bune căi de confort — precum și de nimicire! — poartă numele de *civilizație*.

Tot ce e în legătură cu modelarea sufletului omenesc, cu înălțarea, cu transformarea sa în bine, în frumos și în moral, poartă numele de *cultură*.

Când vorbim de civilizație trebuie să ne gândim la perfecțiune de ordin material, fie în bine, fie chiar în rău (lucru ce-l putem vedea mai bine azi!), ceea ce și într'un caz și în altul reprezintă o sfortare a geniului uman pentru cucerirea secretelor natu-

rii și pentru iscodirea celor mai perfecționate metode.

Ușor s'a ajuns, cu vremea, să le fie aplicată și oamenilor metoda, ce s'a aplicat lumii moarte. Astfel s'a început a se crea și oameni „civilizați“, cu anumite deprinderi și „maniere“, care puteau să devie mulțumită spiritului de imitație al ființei umane, perfecte „instrumente“, cu o minunată „policală“, care putea înșela multă lume.

Era, dealtfel, mijlocul cel mai ușor de a „dresa“, ca la cire, cu puțină trudă, oamenii de care se simțea lipsă.

Se înțelege că roadele civilizației sunt imense atunci când sunt puse în serviciul culturii, care în linii mari este înțeleasă ca o perfecțiune a omului, ca o ridicare a ființei umane deasupra celorlalte necuvântătoare, prin sentimente alese, prin iubire față de oameni și prin folosirea tuturor mijloacelor date de civilizație în scop înalt.

Cu cât un suflet omenesc este mai bogat, cu atât este mai cult, mai desăvârșit, mai uman.

Cu felul multor oameni de a judeca lucrurile, suntem de

multe ori amăgiți a considera de om cult, pe un „filizon“ sau „plencăr“, fiindcă știe vorbi din carte sau știe povesti multe. Dacă sub haina perfectă, bate o inimă ticăloasă și dacă sub înfățișarea gravă, cu aere de domn, se ivesc colții unui suflet murdar, atunci putem să spunem că avem de a face, nu cu un om cult, ci cu o brută civilizată, care la prima scăpare din lanț, „își dă în pe-tec“.

După cum sunt oameni „civilizați“ și oameni „culți“, tot așa sunt popoare civilizate și popoare culte sau — ceiace este ideal — popoare culte și civilizate. Lucru foarte natural atunci când civilizația pleacă din cultură, când bogăția sufletească se revarsă generoasă în opere și acțiuni minunate.

Cu sufletul nostru de creștini și de oameni căliți în suferință putem, în afară de rățiciri și bolboroseală goală, să simțim unde-i cultura și să vedem unde-i civilizația, așa cum se arată ea azi, ca perfectă organizație de distrugere a tot ce au creiat veacurile și cultura și ca teribilă mașină de stoarcere a muncii cinșite.

Ion Berciu

Mareșalul Antonescu, botează al nouălea fecior al unui moș refugiat

Duminecă, 26 Aprilie a. c., Conducătorul Statului, Mareșalul Ion Antonescu, bărbatul providențial, care întruchi-pează nădejdele de izbândă și dreptate ale neamului românesc, a botezat al nouălea fecior al moșului Maticș Iosif, refugiat din comuna Horea jud. Sălaj.

Mareșalul soldat, găsește timp de a fi pretutindeni. Pe front spre a încuraja pe fiii Țării, pentru a răpune hoardele fără Dumnezeu ale satanicului Stalin; la cârma Țării, pentru a conduce corabia Statului fără a se clătina în furtuna vremurilor actuale și în mijlocul poporului și mai ales a țărănilor spre a le dovedi că și grija lor îl chină și că durerile și bucuriile lor, sunt și ale sale.

Astfel a participat cu toată dragostea părintească la bucuria unei sărmâne familii de moș, aruncat de nedreptatea vremii în comuna noastră, primind a fi nașul noului născut, care a primit numele de Horea-Alexandru.

La slujba Sf. botez, Mareșalul, a fost reprezentat prin d-l Prefect al jud. Cluj-Turda Gen. Al. Vălcu, de față fiind toate oficialitățile plasei Lăduș și ale comunei.

Poporului adunat în număr foarte mare, le vorbește cu în-sufletire d-l Prefect, arătându-le gestul Mareșalului, care cu drag a primit a fi nașul a-

cestui copilăș ce poartă numele eroului Horea, și pe care l'a cinșit cu frumoasa sumă de 17.000 lei. Pe lângă aceasta d-l Prefect a aprobat improprietărea părinților copilului cu 6 jug. pământ și a nou botezatului cu 2 jug., dându-i și o frumoasă lingerie.

Faptele grăesc dela sine și mulțumirea poporului, dar mai ales a moșului Maticș Iosif, este fără margini, iar recunoștința lui, sunt cei nouă feciori ai săi.

Pr. Ion Orășan

Act de mulțumire.

Subsemnatul, în numele Consiliului parohial din Crășii, topopiatul Turda, aduc și pe această cale cea mai clduroasă mulțumiri și recunoștința Domnului Gavril Crișan directorul societății Tra n ivania din Alba-Iul a, că a binev it a dona bisericii noastre un rând de odăjdii colorate și un rând de odăjdii negre, pe lângă don ționile anterioare de 1 cloș și un polica dru de metal cu 12 brațe.

Bunul Dumnezeu săi primească j itfa făcută oin credință și dragoste față de biserica noastră, din comuna Sa natală, de care l-și aduce aminte și în acestea zile atât de grele.

Crăești, la 30 Martie 1942.

Gheorghé Purdea
adm. parohial.

Eroilor noștri

Din veac ne-am simțit legați de acest pământ, care ne-a hrănit și crescut. Nu a duși de vânturi năvălitoare, nici veniți din stepe îndepărtate; ci născuți și crescuți în chip firesc pe aceste meleaguri, așa suntem noi aici.

Și n tot trecutul nostru sbuciumat, pândit de atâtea primejdioase furtune, ne-am simțit atât de îndrăgiți de pământul nostru încât l-am apărât cu cea mai scumpă jertfă: viața, Ori unde-ți vei îndrepta privirea curată, vei găsi mărturiile acestei jertfe: mormintele strămoșilor. Ele vorbesc de eroismul nostru, întru apărarea gliei strămoșești.

Au și alte neamuri morminte, dar glasul lor e monstruos căci vorbește despre jertfa inspirată din pofta cuceritoare și nedreaptă. Cei cuprinși în sânul lor nu au dovedit decât o tărie sufletească în pătimășa poftă de a vorbi pe cel pașnic, fără să fi putut ilumina întunecul morții cu lumina jertfirii pentru ceace este al tău și numai al tău.

Mormintele noastre însă sunt mărturiile jertfei curate, isvorată din dragostea gliei strămoșești, pentru afirmarea voinții de-a rămâne stăpân pe ce e al nostru. Morții noștri sunt iluminați de rostul sfânt al jertfirii lor: pământul țării. În acest înțeles privind mormintele noastre, ne pătrundem de eroismul înaintașilor ce-și freamătă justificarea creștină și patriotică.

Din testamentul jertfei lor, a răsărit: ziua eroilor.

Cinstirea lor și pomenirea lor, sunt treptele prin cari ne apropiem de înălțimea curatei lor simțiri, pentru a-ne pătrunde de același eroism.

Văd în zarea trecutului nostru străvechi și până în pragul zilelor ce trăim, atâtea mărturii de eroism românesc, atâtea sânge cald vărsat, atâtea vieți frânte de o putere vrășmașă și atâtea credință tare în dreptatea izbânditoare ce-o încununau; încât nu pot să spun decât cu poetul:

„Și din așa părinți de seamă
În veci s'or naște luptători
Ce pentru patria lor mamă
Vor sta ca vrednici următori”.

Aceasta e taina eroismului nostru, ce astăzi se dovedește pe câmpul de luptă. Suntem cu mâinile încheștate pentru apărarea aceluiași pământ strămoșesc și trupurile sfârticate ale celor mai bravi copii ai neamului, ridică mărturii de eroism românesc.

Am început a clădi pe altarul patriei hecatombe de eroi și nu ne vom opri nici mâine să continuăm a ne jertfi, căci pământul ne cheamă. Ne cheamă să despăluiim pânza streină de pe mormintele strămoșești ca să se lumineze jertfa lor.

E ziua Eroilor!
Din sfere cerești freamătă suferința morții eroice românești din veac și până acum. Pomenirea lor ne pregătește pentru viitor, un viitor cum ei l-au visat și înțeles, pe care noi trebuie să-l clădim. Și nu-l vom putea făuri decât prin jertfă.

Mărturisim deci, că ne vom împlini datoria!

T. C.

BIBLIOGRAFIE

„Viața Ilustrată”, revistă de familie. Cluj nr. 3. Cu aceeași formă îmbietoare, ca și'n trecut, mult apreciată revistă românească din Cluj-ul de acum, apare cu următorul sumar:

Prot. Ion Goron: Actualitatea problemei religioase. E un studiu prin care se justifică preocupările religioase ale revistei. Dinu Pa-jură: Despre poezia trăsniță. Eugenia Mureșanu: Examen. Te aud (poezie). Radu Gyr: Stepă ucraineană (poezie). Fredo Sardon: Frescă (poezie). D. Danciu: Umbra lui Iisus (poezie). Virgil Șotropă: Aș vrea poezie). Ionel Bulboacă: Frunză verde (poezie). Pr. Fl. Mureșanu: Un eveniment religios și literar. Pr. Aug. Faur: Iisus în Samaria. C. Mureșanu: Pictura italiană din sec. XV. în Umbria. Pr. G. Covrig: Spiritismul în lumina religiei și științei. Prof. Emil Nicolescu: Dr. T. Bodogae, Ajutoarele românești la Sft. Munte Athos. T. P. Vălcu: Din însemnările unui pribeag transnistrian. Urmează apoi Cronica economică literară și actualității.

Buletinul Episcopiei Cetății Alba-Ismail, a XIX, Martie-Aprilie, nr. 3—4, organ eparhial.

Biserica Basarabeană, a I, Aprilie nr. 1, organul Eparhiei Hotinului.

Am în fața mea aceste două reviste, ce se prezintă ca organe eparhiale. Primul slujește cu râvnă, străduințele Eparhiei Cetății-Albe-Ismail, înodând firul rupt de vitregia vremurilor, cu mult promițătoarea muncă a P. S. Episcop Policarp. Al doilea înfățișează cu aceeași căldură și interes bisericesc și național, neobosita străduință a P. S. Episcop Partenie, al Armatei, conducătorul

eparhiei Hotinului. Această revistă apare cu numirea și forma actuală, ca o încercare nouă de-a clădi viața românească pe trecutul tot atât de românesc din aceste părți de Țară.

Citindu-le aceste reviste, rămâi oarecum îndestulat de râvna pusă de Biserica noastră, pentru renașterea vieții creștinești și românești pe care nici barbaria roșie, n'a fost în stare s'o nimicească. Și mai rămâi cu ceva în suflet: cu convingerea că nimic nu poate tămădui ranele vieții poporului de aici, sub toate aspectele ei, decât numai ortodoxia românească.

Aceasta este o mândrie dar rămâne și o datorie.

„Duh și Adevăr”, organ omiletic al preoțimii din Eparhia ort. rom. a Timișorii, a II. Mai—Iunie, nr. 5—6. Abonamentul anual 240 Lei. Timișoara II, Strada A. Șagana 12.

Revista cuprinde un ciclu de predici la toate Duminicile și sărbătorile, din acest interval de timp. Prin felul cum sunt dezvoltate învățăturile dumnezeiești se dovedește un bun ajutător omiletic pentru preot.

„Iubiților să nu credeți oricărui duh, ci să ispititi duhurțile, de sunt dela Dumnezeu; pentru-că mulți proci mincinoși au leșit în lume.

Intru aceasta să cunoașteți Duhul lui Dumnezeu; tot duhul care mărturisește pe Iisus Hristos, venit în trup, este dela Dumnezeu. (I Ioan c. 4 sth. 1—3).

Organizați REUNIUNI DE FEME!

FOILETON

Românii în Krimeea

Urmare

Comisarii au măsurat camerele servitorilor și au găsit că nu au înălțimea reglementară, deci au fost acuzați de sabotaj contra statului proletar; apoi au măsurat șirelele de nutreț și au obiectat că e prea puțin pentru numărul oilor, deci sabotaj economic.

Și pentru aceste motive s'a deschis proces contra a 285 proprietari oieri, toți Români.

Procesul s'a desbătut în Kau-paz. La desbateră procesului românii au adus ca apărători 5 din cei mai buni avocați din Moscova. Menționez că în Rusia se admit avocați apărători. Oierii noștri au plătit sume grele apărătorilor, ca cel puțin să scape necondamnați.

În sfârșit în primăvara anului 1929 începe procesul în fața tribunalului poporului.

Li se citește capetele de acuză: sabotaj contra intereselor statului proletar, pentru-că proprietarii nu au avut locuințe igienice pentru servitori și nutreț prea puțin pentru numărul oilor în iernai.

Acuzații nu au avut drept să se apere, întrucât și-au luat apărători.

Primul apărător al acuzaților își începe pledoariile. Și într'adevăr, spune Ioan Beu, acușele aduse, au fost combătute cu argumente palpabile, ajungând la concluzia că statul sovietic a înscenat acest proces, numai ca motiv pen-

tru rezilierea contractului, în scopul colectivizării bunurilor. „Deaceia”, zice apărătorul, „nu mai trebuia să deschideți acest proces de formă, ci să fi trecut direct la operație, deși pacienții nu sunt bolnavi, și să l fi tăiat direct membrele răvnite. Căci acest proces nu are nici un rost, când sentința se știe căre va fi”.

Dar apărătorul nu este lăsat să-și continue pledoaria, căci președintele tribunalului poporului, se ridică și-i spune: „Un avocat în statul proletar nu este un apărător al acușatului, ci un sprijinitor al tribunalului. Deci te declarăm inamic al poporului”.

Și la un semn al președintelui, avocatul este luat de doi agenți și trecut în altă cameră.

Ceilalți doi apărători nu și-au mai continuat apărarea.

Sentința s'a pronunțat: Toate oile și proprietățile au fost luate în favorul colectivității, iar Românii au fost

condamnați, fiecare la câte 10 ani muncă silnică.

Și ne povestește, Ioan Beu, că au fost eliberați — cei cari au mai rămas în viață — în anul 1939. De atunci „trăește greu, lucrând pela colhozuri și prin fabrici”.

L'am întrebat dacă nu are de gând să vină în țară, căci e mai bine și-i altă viață.

Mi-a răspuns că știe acest lucru, dar mai întâi voeste să-și câștige ce a pierdut. Căci spune, Ioan Beu, „Nor Românii am fost în situație foarte bună. Și eu am avut 2 corpuri de case în Simferopol și aproape 2000 de oi. Vreau să le recâștig”.

Iată deci, că Românii în Krimeea, sub cra țarismului au dus o viață frumoasă. S'au putut desvolta în libertate. Doar regimul comunist i-a adus la completă sărăcie, așa cum e de altfel și întreaga populație din Rusia.

Pr. V. F.

INFORMAȚIUNI

Sărbătorirea zilei de 10 Mai. Reculeși sufletește deși în volora războinlu greu ce-l purtăm, neamul nostru a prăznuit ziua de 10 Mai cu o puternică simțire a mândriei naționale. Pretutindeni s'a manifestat dorința vie, ca 10 Mai să fie cât mai aproape de ceea ce mărturiseste.

În Alba-Iulia s'a săvârșit serviciul divin în Catedrala Inconronării în prezența tuturor autorităților civile și militare; la fel și în celelalte biserici parohiale. La ora 11 a. m., pe o tribună frumos decorată, s'a primit defilarea elevilor tuturor școlilor și a trupei din localitate. Disciplina și entuziasmul a fost nota zilei atât pentru trupă cât și pentru marș public ce acoperea piața orașului istoric.

La ora 12 a. m. s'a făcut recepția oficială, în sala Primăriei unde cuvântul cel dintâi l-a avut Biserica ortodoxă prin rostul P. C. prot. Nic. Vasin, cons. vicarial, în numele P. C. prot. Al. Baba, președintele Vicariatului care era chemat la București în interesul Vicariatului. S'a mărturisit armonica conlucrare a Bisericii pentru ajungerea idealului urmărit de către Statul românesc. Au urmat rând pe rând celelalte confesiuni și autorități civile și militare.

S'a trimis apoi câte o telegramă omagială M. S. Regelui Mihai I și D. Maresal Ion Antonescu, Conducătorul Statului Român.

Seara s'a făcut retragere cu torte și s'au cântat cântece naționale.

Darul regal pentru ajutoarea sinistratilor. Majestatea Sa Regele a donat suma de 3 milioane, iar Majestatea Sa Regina Mamă 500 mii lei pentru ajutoarea familiilor sinistrate de pe urma inundațiilor.

Pentru acelaș scop d. Maresal Antonescu Conducătorul Statului a donat suma de 500 mii lei. Se va da ajutoare familiilor mobilizațiilor, văduvelor de războiu și celor lipsiți cu desăvârșire de mijloace. Ajutoarele vor fi date în materiale destinate numai refacerii gospodăriilor sinistrate.

In așezământul, pentru ocrotirea surdo-muților, din Cluj la Sibiu, str. prof. Dr. Marinescu, se primesc pe cheltuiala statului copii surdo-muți (băieți și fete între 8—11 ani. Cererile timbrate, însoțite de actul de naștere și certificatul medical, se vor înainta direcțiunii Așezământului până la 15 Iunie 1942.

Vizita scriitorilor slovaci și croați. Un grup de scriitori din Slovacia și Croația se află la noi în țară. Ei sunt oaspeții noștri bine veniți și cercetând frumusețile și bogățiile naționale, își întăresc convingerea în comunitatea idealului ce urmărim.

De aceea ne bucurăm de venirea lor.

Atragem atențiunea preoțimii noastre ca să se intereseze la Banca Națională despre lista Obligațiilor rentă de Stat 4 1/2% din 1936, cari au eșit la sorți și să se prezinte în persoană sau prin delegat oficial a ridica valoarea lor.

Parohiile cari posed astfel de titluri, sunt interesate în cauză iar preoții-parohi răspunzători de administrarea lor.

Misiunea ortodoxă din Transnistria lucrează cu spor în via Domnului, sub conducerea P. C. Arhim. Iuliu Scriban. Astfel citim, că în 8 Mai c. și-a ținut, în Tiraspol, primul congres bisericesc al protopopilor în care s'au făcut bogate înestări de fapte misionare.

etc. să fie date spre folosință economiei naționale imediat, pentru a nu se pierde sau a rămâne fără întrebuințare.

Dispozițiunea a fost comunicată și Ministerului Apărării Naționale și Marelui Stat Major.

Alba-Iulia, 5 Mai 1942.

Președinte:

Al. Baba

Secretar:

Pr. T. Ciuruș

No. 1967—1942.

COMUNICAT

Incunoștințăm prln aceasta toate oficiile protopopești și parohiale din Vicariatul nostru, că cu data de 1 Mai a. c. s'a pus în aplicare noua lege a timbrului și a impozitului pe acte și fapte juridice, publicată în Mon. Of. Nr. 99 din 30 Aprilie 1942.

Privitor la *impozitul de echivalent asupra bunurilor de mână moartă*, această lege la art. 16, punctul 4 stabilește următoarele norme:

1). Pentru imobilele persoanelor juridice de drept public, deci și ale Bisericii, se plătește un impozit de 0,25 la sută și anume:

a) parohiile și protopopiatele rurale numai pentru diferența care depășește suma de 2.000.000, două milioane lei;

b) parohiile și protopopiatele urbane pentru diferența care depășește valoarea de 5.000.000, cinci milioane lei.

2) Evaluarea acestor imobile se face conform art. 40 lit. c din această lege, unde se prevede că impozitul se stabilește după valoarea de circulație a imobilelor din momentul transmisiunii lor, care însă nu poate fi inferioară, la imobilele rurale, cifrei rezultate din multiplicarea venitului brut, înscris în matricola percepției, cu coeficientul 8, iar la cele urbane, cu coeficientul 10.

3). În suma de 2.000.000 lei a parohiilor rurale și de 5.000.000 lei a parohiilor urbane, nu intră valoarea edificiului și a obiectelor de cult ale sfintelor lăcașuri de închinare.

4). Conform p. c. lit. c. din art. 16 al acestei legi, bunurile imobiliare aparținând Statului, deci sesiunile parohiale, bisericesti și cantonale, primite prin reforma agrară dar intabulate pe Stat și nu pe Biserică, nu sunt supuse impozitului echivalent.

Toate organele în drept se vor co forma acestor dispozițiuni, apărând interesele bisericesti.

Președinte: Prot. N. Vasin
Secretar: Pr. T. Ciuruș

1—3

CONCURS

Pentru ocuparea postului de paroh în parohia de cl. III Valea Dosului se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în „Renașterea”.

Venitele împreunate cu acest post sunt:

1. Salar dela Stat;
2. Casă parohială și supraedificatele economice în stare bună;
3. Folosirea cimitirului în estindere de 2 jugăre;

4. Drept la 5 stânjini de lemne din pădurea bisericeii anual. Tăiatul și transportatul îi privește pe paroh.

5. Câte 50 lei dela fiecare familie anual;

6. Stolele obicinuite.

Doritorii de a ocupa acest post își vor înainta cererile Ven. Consiliu Vicarial din Alba Iulia, însoțite de actele necesare conform regulamentului și cu avizul protopopului se vor prezenta în parohie la serviciul sf. Liturghii pentru a căuta și predica în fața credincioșilor.

Abrud 5 Mai 1942.

Oficiul protopopesic în înțelegere cu consiliul parohial.

Ioan Fodoreanu
protopop.

3—3

No. 186—1942.

CONCURS

Pentru ocuparea postului de paroh în parohia de clasa III Buninginea, se deschide concurs cu termen de 30 de zile, dela prima publicare în „Renașterea”.

Venitele împreunate cu acest post sunt:

1. Salar dela Stat;
2. Casă parohială corespunzătoare, cu dependențele necesare;

3. Folosirea cimitirului în estindere de circa 3 jugăre.

4. Venitele stolare obicinuite în parohie, care se află lângă șoseaua națională Abrud-Brad, la o distanță de 6 km. de gara și orașul Abrud.

Candidații își vor înainta cererile Ven. Consiliu Vicarial din Alba-Iulia, însoțite de actele necesare conform regulamentului și cu avizul protopopului se vor prezenta în parohie la serviciul sf. Liturghii pentru a cânta și predica în fața credincioșilor.

Abrud, 19 Aprilie 1942.

Oficiul protopopesic în conțelegere cu Consiliul parohial.

Ion Fodoreanu
protopop.

No. 1825—1942.

COMUNICAT

Onor. Ministerul Cultelor cu adresa No. 4912/1942 ne incunoștințează, că mulți preoți se adresează autorităților pentru interese personale în numele parohiilor, pentru a nu aplica timbrele legale, ceea ce este oprit de lege.

Indrumăm preoțimea noastră să nu facă uz de acest procedeu interzis, pentru a se evita aplicarea asprelor sancțiuni prevăzute de lege.

Alba-Iulia, 5 Mai 1942.

Președinte:

Al. Baba

Secretar:

Pr. T. Ciuruș

TIP. „ALBA” Cenzurat

PARTEA OFICIALĂ

No. 1824—1942.

COMUNICAT

Comunicăm în copie, adresa Nr. 21001/1942 spre luare la cunoștință.

„În conformitate cu adresa Președenției Consiliului de Miniștri No. 4156/1942 C. C., avem onoare a vă aduce la cunoștință că s'a dispus ca toate materialele ce nu mai sunt utilizabile în armată, ca echipaje, poduri, căruțe, chesoane